

Verraad

Verraad

Angelique Borgmeijer

Eerder verschenen:

Deel 1 Verdriet

Schrijver: Angelique Borgmeijer

Coverontwerp: Thomas Hiensch

ISBN: 9789402137248

© Angelique Borgmeijer

Hoofdstuk 1

‘Helena?’

‘Ja, schat?’

‘Ik moet je even alleen laten om mijn auto thuis te zetten en dan kom ik gelijk weer terug.’

‘Kom je echt gelijk terug?’

‘Ja, als je dan hier blijft kom ik via de achterdeur weer naar binnen, ik bel op je mobiel als ik bij de deur sta.’

‘Dat is goed,’ zei Helena.

Gabriël vond het heel onplezierig om haar alleen te laten. Hij kon zien dat ze bang was, nu ze ook voor Lara moesten oppassen. Hij nam zich voor zo snel mogelijk terug te komen.

Helena deed intussen voor de zekerheid alle deuren en ramen op slot. Ze ging op de bank zitten en sloeg een deken over zich heen en zette de tv aan. Na een paar minuten hoorde ze gerommel bij de achterdeur.

Dat kon Gabriël toch nog niet zijn? Hij was nog maar net weg! Helena kromp in elkaar van angst. Wat moest ze in vredesnaam doen? Ze hoorde nog meer gerommel. Het zweet brak haar uit. Paniekerig liep ze naar de keuken, al had ze geen idee wat ze zou moeten doen als Lara of Gisela binnen zou proberen te dringen.

Ze gilte van schrik toen haar mobiel ging. Gabriël riep haar naam en toen wist ze dat hij het was die bij de achterdeur stond. Huilend deed ze de deur van het slot en sloeg haar armen om zijn nek.

‘Wat is er? Ik hoorde je gillen! Je bent helemaal aan het trillen, kom op, naar binnen en vertel wat er is gebeurd.’

Helena ging bevend aan de keukentafel zitten en dronk gretig van het glas water dat Gabriël haar aanreikte. Daarna begon ze te vertellen. ‘Je was nog maar net weg, toen hoorde ik gerommel hier bij de deur. Eerst bleef ik zitten en toen het aanhield ben ik toch gaan kijken. Ik stond achter het muurtje,’ ze nam nog een paar slokken, ‘totdat jij mij belde en daar schrok ik zo van dat ik gilte.’

‘Sorry dat ik je liet schrikken, maar ik heb niemand gezien in je achtertuin, maar wacht eens.’ Gabriël liep terug naar de achterdeur.

‘Gabriël, ik ben bang, ga nu niet weg!’

‘Wees niet bang, ik ga niet weg, ik moet even wat doen bij de deur.’ Hij stond stil bij de deur, keek geconcentreerd en snoof met zijn neus alle geuren op die hij kon onderscheiden. Het was niet David of Jessica geweest, hij rook een ander soort geur die niet bij haar familie voorkwam, het leek wel te veel opgespoten parfum. ‘Helena?’

‘Ja, wat is er?’

‘Kom eens hier.’ Helena stond op en liep naar Gabriël toe. ‘Ruik jij wat? Buiten misschien de geur van de containers?’

‘Helena haalde haar neus even op en zei: ‘Hm, ik ruik een vreemd soort parfum, wat niet van mijn ouders is.’

‘Dat rook ik dus ook. Dan is die Lara hier geweest, want ik rook geen vampierenlucht.’

Helena keek Gabriël vreemd aan en hij zei: ‘Laten we weer gaan zitten dan leg ik het wel uit. Ik baal er heel erg van dat ik je alleen heb moeten laten. Gelukkig had je alles op slot gedaan, zodat ze niet naar binnen kon komen. En ja, wij kunnen alle geuren ruiken en wij geven zelf ook een geur af die de mensen niet kunnen ruiken. Maar een andere vampier kan wel mijn geur ruiken bij jou.’

‘Bij mij?’ Toen viel er licht naar binnen, het was het licht van de koplampen van de auto.

‘O shit, mijn ouders zijn thuis.’

‘Doe de achterdeur op slot, ik wacht op je in je kamer,’ en Gabriël was weg. Helena had net de achterdeur op slot gedaan toen haar ouders binnen kwamen lopen.

‘Ben je nog wakker, Helena?’

‘Ja, ik weet dat ik morgen naar school moet, maar ik wou graag horen hoe het is afgelopen.’

‘Nou, we hebben goed nieuws, met de vergoeding en rijontzegging waren ze het geheel eens, alleen de bijeenkomsten hoeft hij maar voor een halfjaar bij te wonen.’

‘Waarom maar voor een half jaar?’

‘Omdat dit zijn eerste grote fout is en hij spijt heeft betuigd en hij wilt zijn leven gaan verbeteren. Er waren ook twee vrienden van hem aanwezig en die ene jongen was wel heel erg vreemd. Hij bleef me soms heel erg lang aanstaren. Vreemd, heel erg vreemd,’ zei haar moeder.

‘Jakkas, dat is inderdaad vreemd. Maar nu jullie veilig thuis zijn, kan ik gaan slapen.’

‘Je hoeft je over ons geen zorgen te maken. Ga maar gauw slapen, alvast welterusten.’

‘Welterusten, mam en pap.’

‘Jij ook welterusten,’ zei haar vader. Daarna ging Helena naar boven en pakte haar pyjama en kleepte zich om in de badkamer. Gabriël zat op haar bed te wachten tot ze weer in haar kamer was.

‘Jij hebt zeker meegeluisterd?’

‘Ja, en ik luister nog naar je ouders beneden.’

‘Je hoeft mij het alleen maar te zeggen als ze het hebben over die Lara en of ze haar daar gezien hebben.’

‘Oké.’

Helena ging naast hem op het bed zitten en zei: ‘Je was gebleven bij het feit dat andere vampiers jouw geur kunnen ruiken bij mij, maar hoe kan dat dan?’ ‘Elke vampier heeft zijn eigen geur, maar waar we ook komen, lopen, zitten, onze geur blijft overal hangen en aangezien ik altijd bij jou ben...’

‘Zit jouw geur overal om me heen,’ maakte Helena zijn zin af. ‘Ook in de keuken, woonkamer, de gang en mijn kamer?’

‘Dat klopt, wacht, je ouders hebben het over Lara.’ Hij luisterde en deed zijn hoofd een beetje naar beneden. Helena hield zich stil en wachtte af wat hij zo zou gaan vertellen.

‘Ze komen nu naar boven dus ik verstop me even,’ zei Gabriël.

Helena dook onder de dekens en deed net alsof ze sliep. Zachtjes ging haar deur open en er werd gefluisterd: ‘Ze ligt al te slapen; laten we het dan niet zeggen tegen haar, wat niet weet, wat niet deert.’ Zachtjes ging de deur weer dicht.

Helena kreeg het nu wel erg warm. ‘Vertel me alsjeblieft wat ze beneden gezegd hebben, want de woorden die ik net hoorde... dat vertrouw ik niet.’

Gabriël streek met zijn hand over haar wang en zei: ‘Voordat ze binnenkwamen vonden ze een brief buiten van die Lara. Ze hebben hem pas geopend toen jij naar boven was gegaan en er stond in dat ze hen vandaag gevolgd was, het huis bezocht had en dat het nu afwachten was tot het juiste moment. Daarna zeiden ze allebei dat ze haar niet hadden gezien vandaag, dus dat ze zich waarschijnlijk had vermomd.’

‘Dat betekent dat ik mijn ouders misschien wel elk moment kan verliezen! En ik weet zogenaamd van niks. Dit is gewoon niet eerlijk!’

‘Ze willen je beschermen.’

‘Beschermen?’

‘Ik heb al grotere gevaren overwonnen, dit is misschien maar een schijntje. Probeer te gaan slapen; ik blijf de hele nacht bij je.’

Helena legde haar hoofd tegen zijn borst en viel langzaam in slaap.

De volgende ochtend lag Gabriël nog steeds in dezelfde houding naast haar.

‘Goedemorgen lieverd, heb je goed geslapen?’

Ze gaapte en antwoordde nog een beetje slaperig: ‘Ik heb goed geslapen en jij ook goedemorgen.’

‘Wist je dat je soms in je slaap praat?’

‘Huh? Hoe bedoel je?’

‘Nou, je hebt wel wat dingen gezegd.’

‘Zoals wat dan?’

‘Dat wil je niet weten.’

‘Dat wil ik wel weten, anders had je er niet over moeten beginnen.’

‘Oké, je zei een paar keer dat je zoveel van me houdt dat de rest je gestolen kan worden als je maar bij mij kan zijn.’

‘En wat nog meer?’

‘Daar maak ik me wel een beetje zorgen over, maar je wilt wraak gaan nemen op die Lara zodra je een vampier bent.’

‘Ik moet wel zeggen, ja, dat ik met die gedachte speel, maar misschien krijgt ze mij ook wel te pakken.’

‘Dat laat ik niet gebeuren,’ zei Gabriël. Haar wekker ging af en ze drukte hem vlug uit. Gabriël hield zijn handen voor zijn oren. ‘Was dat jouw wekker?’

‘Uhm ja, sorry, ik had je moeten waarschuwen voor het geluid.’

‘Geeft niet, de volgende keer maak ik je wel wakker.’

‘Dat is dan een deal, want dan hoef ik zelf ook niet meer naar dat geluid te luisteren.’

‘Waarom heb je dan geen andere wekker gekocht?’

‘Geen tijd voor gehad, maar nu ben jij mijn persoonlijke wekker.’

‘Daar offer ik me graag voor op.’

Helena stapte uit bed en zei: ‘Ik zie je straks buiten.’

Gabriël stond op, gaf haar een kus en ging via het raam naar buiten, waar hij haar even later voor de deur stond op te wachten.

Helena liep naar de auto, stapte in en zag dat Gabriël zich had omgekleed, en dat allemaal binnen twintig minuten!

‘Ik wou dat ik nu ook zo snel was met aankleden.’

‘Dat komt nog wel, maar heb je wel goed ontbeten?’

‘Niet zoveel honger en daarom heb ik nu deze ontbijtreep gepakt.’

Ze reden naar school en Helena vroeg zich af wat ze daar zo vroeg moesten doen, maar Gabriël had een plan.

‘Aphrodita komt zo langs met David en Jessica. Die gaan vandaag weer weg en ze wil je maten opmeten.’

‘M’n maten opmeten? Oké, wat is ze van plan?’

‘Ik mag eigenlijk niks zeggen, maar kijk vanavond maar naar de bewerkte foto, misschien brengt je dat op een idee.’

De auto van Aphrodita kwam aanrijden en Gabriël en Helena stapten allebei uit de auto.

‘Goedemorgen, Helena, hoe is het met je?’ Ze gaf Helena een knuffel.

‘Met mij gaat het wel.’

‘Helena, meisje, wat goed om je weer te zien,’ zei David en hij gaf haar een hand. Ook Jessica begroette haar hartelijk.

‘Hallo, David, Jessica.’

‘We komen afscheid nemen, want wij gaan weer terug naar onze woonplaats.’

‘O, wat jammer.’ Ze hoopte dat het niet schijnheilig klonk, want ze was opgelucht dat ze weg zouden gaan.

‘We komen nog wel terug, misschien wel al over een half jaartje.’

‘Oké, dan wens ik jullie een goede reis.’

‘Het ga je goed, Helena, en tot de volgende ontmoeting.’

‘Het ga jullie ook goed.’

Daarna vertrokken David en Jessica. Aphrodita liep doelbewust op Helena af.

‘Zou ik je maten mogen nemen?’

‘Mijn maten? Waar heb je die voor nodig dan?’

‘O, dat is een verrassing voor je, maak je maar geen zorgen, alles komt goed.’

‘Hm, nou vooruit dan, ga je gang,’ zei Helena een beetje aarzelend.

‘Oké, kan je dan je jas even uitdoen en je armen wijd houden?’

‘Ja hoor.’ Aphrodita ging als een speer en was binnen een minuut klaar.

‘Zo, nu kan Gabriël je weer een beetje opwarmen.’ Gabriël gaf de jas van Helena weer aan haar terug en hield haar stevig vast.

‘Jullie zijn echt een leuk stelletje,’ zei Aphrodita goedkeurend. ‘Ik ga ervandoor. Veel plezier op school.’

Gabriël en Helena stapten de auto weer in, want ze moesten nog minstens drie kwartier wachten totdat school begon. Helena leunde even tegen Gabriël aan en zuchtte.

‘Wat is er?’

‘Ik denk dat ik al weet wat Aphrodita van plan is.’

‘O?’

‘Volgens mij gaat ze de jurk maken die op de bewerkte foto staat, heb ik gelijk?’

‘Ja, je hebt gelijk, maar beloof me wel dat je verrast reageert als ze je hem laat zien.’

‘Dat beloof ik. Ik vind het heel lief van haar dat ze dat doet. Vind je het ook zo rustig, nu? Ik hoop niet dat het de stilte voor de storm is,’ zei Helena.

‘Ja, het is inderdaad rustig, lieverd, en dat heb je ook verdiend. Je hebt al zoveel meegemaakt en kijk nu, we zijn bij elkaar en niemand kan ons wat doen, want we overleven alles, onze liefde voor elkaar is zo sterk dat niemand die kan verbreken.’

‘Het is soms ook wel allemaal erg veel, en zonder jou had ik het niet vol kunnen houden.’

Plotseling tikte Sharida op het raam en stapte in de auto. ‘Wisten jullie dat de ramen een beetje beslaan? Wat spoken jullie uit?’

‘Ook goedemorgen, en wat wij uitspoken gaat je niets aan, hoor. Wat ben je vroeg, Sharida?’

‘O, sorry hoor. En ja, ik heb er zin in vandaag.’

‘O, vertel?’

‘Nou, ik hoop dat Mark mij vraagt voor het bal en vandaag wordt ook de datum bekendgemaakt en kun je mensen alvast nomineren voor de verkiezing.’

‘En jij gaat natuurlijk ons nomineren,’ zei Helena.

‘Ja, dat ben ik zeker van plan, maar ik zal heus niet de enige zijn.’

‘Je gaat toch niet stiekem campagne voeren?’

‘Nee, dat hoeft ik niet te doen, er wordt al genoeg gepraat over jullie.’ Gabriël hoopte maar dat het positief was.

‘O, voordat ik het vergeet te zeggen, ik heb David en Jessica een beetje afgeluisterd gisteravond en ze weten niet dat de vrouw van gisteren jouw moeder is.’

‘Dat is weer een pluspunt,’ zei Helena alweer iets vrolijker.

Daarna liepen ze de weg over en op het pleintje bleven ze nog even hangen totdat ze Mark uit de bus zagen stappen. Helena zag tot haar verbazing dat Sharida een beetje verlegen naar hem keek.

De schooldag verliep goed en zoals Sharida al eerder op de dag had gezegd waren er nog meer leerlingen die hen zouden gaan nomineren voor de verkiezing. Het huiswerkuur ging vandaag niet door dus kon iedereen na de laatste les naar huis. Maar eerst wilden ze nog kijken wanneer het bal zou zijn. Op het mededelingenbord zagen ze dat de datum 23 december was. Dat was super, want de volgende dag begon de kerstvakantie! ‘Twee weken niks doen!’

‘Daar kom je wel doorheen, Sharida.’

‘Wat bedoel je?’

‘Heeft Mark je nog niet gevraagd voor het bal?’

‘Gaat hij mij vragen dan?’

‘Ik mag niks zeggen.’

‘Gabriël!’ Helena keek Gabriël even aan en zei: ‘Sta Sharida nou niet te plagen en zeg het gewoon.’

‘Sorry, maar ik mag echt niks zeggen.’

‘Hou dan je mond er verder over. Sharida, wat stond er nog meer bij?’

‘Met Helena kan ik praten,’ en Sharida negeerde Gabriël verder. ‘Er stond ook bij dat er vanaf morgen stembussen staan om de stelletjes te nomineren en dat mag tot, even denken, eind november. De genomineerden worden dan begin december bekendgemaakt en op 23 december mag iedereen gaan stemmen voordat ze naar binnen lopen. Op de avond van het bal wordt dan bekendgemaakt wie de winnaars zijn.’

‘Dan moet ik maar gauw gaan kijken voor een baljurk,’ zei Helena. Sharida keek verschrikt. Dit was natuurlijk niet de bedoeling. Aphrodita was immers bezig met haar jurk. Ze moest Helena goed in de gaten houden. ‘Zal ik dan met je meegaan?’

‘Is goed, wanneer zullen we afspreken?’

‘Daar bel ik je vanavond over, want misschien wil Aphrodita ook wel mee en je moeder ook.’

‘Die was ik heel even vergeten, maar dan hoor ik je vanavond wel.’

‘Oké, is goed en tot zo, want ik rij met jullie mee.’ Daarna liep ze weg zonder Gabriël een blik waardig te keuren.

Terwijl ze bij de auto op Sharida stonden te wachten vroeg Helena aan Gabriël: ‘Weet je echt zeker dat Mark haar gaat vragen?’

‘Ja, hij heeft het gezegd tegen mij, maar ook toestemming gevraagd!’

‘Heeft hij jou om toestemming gevraagd?’

‘Ja, omdat ze in hun ogen mijn zusje is. Ik vind het oké dat Mark haar vraagt. Waarom zei jij tegen Sharida dat je nog op zoek moest naar een baljurk?’

‘Uhm, misschien om te kijken hoe ze zou reageren, vond ik wel leuk.’

‘En dan zeg je wat van mij!’

‘Wat? Mag ik zelf ook geen lolletje hebben?’

‘Tuurlijk wel,’ zei Gabriël. Sharida kwam aanlopen met een beetje een boos gezicht richting Gabriël.

Helena vroeg: ‘En?’

‘Hoe bedoel je, en?’

‘Uhm, Mark?’

‘O... hij heeft me gevraagd!’ En ze sprong op en neer van blijdschap.

‘Wat geweldig! Misschien dat we dan met z’n vieren naar het bal kunnen gaan.’

‘Dat is een heel goed idee!’

Al snel waren ze thuis en terwijl Helena en Gabriël uitstapten zei hij: ‘Helena, je zal vandaag Vincent ontmoeten en hij weet niet dat jij de dochter bent van.’

‘Oké, dus ik kan daar beter niks over zeggen?’

‘Nee, want ik wil het hem voorzichtig vertellen en hij is nog een beetje lastig qua drinken.’

‘En wat bedoel je met qua drinken?’

‘Ja, het drinken van bloed. Op dit moment drinkt hij nog mensenbloed om aan te sterken dus blijf wel bij mij in de buurt.’

Ze liepen naar binnen en deden hun jassen uit. Aramis kwam naar beneden en zei: ‘Wat goed om je te zien, Helena.’

‘Jij ook, Aramis,’ zei Helena.

‘Heeft Gabriël het tegen je gezegd?’

‘Ja, hij heeft het me net verteld.’

‘Oké, Vincent zit in de linker woonkamer. Wees voorzichtig, Helena.’

‘Maak je geen zorgen, ik blijf erbij zitten, Aramis.’ Daarna liepen ze naar de linker woonkamer en Gabriël deed de deur open en stapte naar binnen, terwijl hij de hand vasthield van Helena.

‘Hallo, Vincent,’ zei Gabriël.

‘Je hebt een mens bij je en ik zit hier te drinken!’ zei Vincent boos.

‘Rustig maar, ze weet ervan.’

‘Hoe bedoel je, ze weet ervan?’ Vincent stond razendsnel op en ging pal voor Helena staan. ‘Weet je zeker dat ze geen snack voor me is, Gabriël?’

Gabriël trok Helena naar achteren en ging voor haar staan. ‘Nee, ze is géén snack en je blijft van haar af!’

‘Ze ruikt behoorlijk lekker en zal ook best lekker smaken.’ Helena dook nog meer achter de rug van Gabriël.

‘Vincent! Nu is het genoeg! Ik denk dat we dit maar een andere keer moeten doen.’

‘Wat? Heb ik soms iets verknald?’

‘Als je nou eens gewoon gaat zitten dan kan ik je haar voorstellen en uitleggen waarom ze er vanaf weet.’

‘Oké, oké, ik ga al zitten, dan drink ik wel m’n glas leeg.’ Vincent ging zitten en pakte zijn glas.

Gabriël draaide zich even om en keek Helena aan. ‘Gaat het?’ vroeg hij.

‘Jawel, ik was wel even bang, maar jij bent bij me.’

‘Kan je het nog aan of moeten we het een andere keer doen?’

‘Het lukt wel,’ zei Helena nog wat beverig.

Gabriël draaide zich weer om en liep samen met Helena naar de andere bank en ze gingen zitten.

‘Vincent, ze weet ervan omdat ze mijn vriendin is. Dit is Helena, Helena, dit is Vincent.’

‘Hallo, Vincent,’ zei Helena verlegen maar ook een beetje bang.

Vincent keek nadenkend naar Gabriël en toen naar Helena. Hij schudde even zijn hoofd en zei: ‘Je wilt zeggen dat jij terwijl ik vastzat een vriendin hebt gekregen en haar alles verteld hebt over wat en wie wij zijn!’

‘Vincent, een beetje rustiger, weet je nog het moment dat ik je vertelde over dat speciale gevoel dat ik kreeg?’

‘Dat kan ik me nog herinneren, ja.’

‘Dat speciale gevoel,’ en hij keek naar Helena, ‘heb ik met haar, met Helena en ik hou van haar.’

Daarna keek hij weer naar Vincent en zag de blik in zijn ogen. Gabriël riep direct: ‘Aramis! Sharida!’

Gabriël stond voor Helena en Aramis en Sharida kwamen binnen. Eén blik op Vincent volstond voor Aramis.

‘Sharida, neem Helena hier vandaan en wel nu!’ Sharida pakte de hand van Helena en nam haar mee. Op dat moment sprong Vincent op om achter haar aan te gaan, maar Gabriël en Aramis konden hem net op tijd tegenhouden en drukten hem tegen de grond.

Helena keek nog snel achterom en schrok van wat ze zag. Sharida trok haar mee en zei: ‘Helena, kom mee. Je moet hier nu weg, want je loopt gevaar als je blijft staan.’

Helena liep mee en ze gingen naar buiten, de enorme veranda op. ‘Helena, gaat het? Hallo Helena!’ Sharida schudde haar heen en weer en Helena kwam weer bij. ‘Ga even zitten en vertel me wat er als laatste is gezegd.’

Helena ging zitten en vertelde aan Sharida: ‘Uhm... Gabriël vertelde hem over het speciale gevoel en dat hij dat bij mij heeft, en dat hij van me houdt.’

‘Hm, wacht even, zei je nou net dat Gabriël heeft gezegd tegen jou dat hij van je houdt?’

Helena knikte. ‘O, wat geweldig! Maar dan snap ik nog niet wat er is geknapt bij Vincent.’

‘Redden Gabriël en Aramis zich wel?’

‘Ja, die redden het wel, blijf hier zitten dan ga ik even kijken hoe het daarbinnen gaat.’

‘Oké, ik wacht wel.’ Sharida ging weer naar binnen, stapte de kamer binnen en zag dat Aramis naast Vincent op de bank zat en Gabriël ertegenover.

Voorzichtig liep ze naar Gabriël toe en ging naast hem zitten. ‘Is het al veilig voor...?’ Sharida noemde haar naam maar even niet.

‘Nog niet helemaal, hoe is het met haar?’

‘Uhm, geschrokken en nog een beetje bang.’

‘Ik ga naar haar toe.’

‘Nee Gabriël, jij blijft nog even hier om het verder te bepraten,’ zei Aramis.

‘Maar...’

‘Nee, je blijft hier! Sharida, ga met haar naar Aphrodita toe, dan vat ze ook geen kou.’

‘Oké,’ zei Sharida.

Ze vond Helena op dezelfde plek. ‘Het is nog niet helemaal veilig, maar wij gaan even naar Aphrodita toe, dan vat je geen kou.’

‘Je bedoelt naar binnen?’

‘Ja, Gabriël en Vincent moeten een aantal dingen bepraten, dus wij meiden gaan naar een andere kamer en houden Aphrodita gezelschap.’

‘O, oké,’ zei Helena aarzelend. Ze wist niet zeker of ze het wel vertrouwde. Sharida klopte drie keer op de deur van Aphrodita’s kamer en ze hoorden wat gerommel. Toen: ‘Kom maar binnen.’

Sharida vertelde Aphrodita wat er gebeurd was. Ze keek Helena aan en zag dat ze nog aan het bijkomen was. ‘Ga even zitten, meisje.’

‘Komt het wel goed tussen Gabriël en Vincent?’ vroeg ze hun.

‘Dat komt wel goed. Het zal misschien veel moeite kosten, maar maak je er geen zorgen over. Sharida, haal jij eens wat te drinken voor haar.’ En weg was Sharida.

‘Aphrodita, waar was je eigenlijk mee bezig?’ Ondanks de zenuwen wilde Helena toch graag weten of ze met de jurk bezig was.

‘Uhm, het is eigenlijk een verrassing voor jou, maar je kan wel een opsteker gebruiken.’

‘Jazeker, wat is de verrassing dan?’

‘Wacht, ik zal je hem laten zien.’ Aphrodita stond op en Sharida kwam binnenlopen.

‘Sharida, ik wil straks horen hoe het beneden is, maar eerst ga ik Helena wat laten zien.’

‘Aphrodita, weet je dat zeker?’

‘Ja, ik weet het zeker; ze kan het wel gebruiken nu.’ Ze liep naar een scherm en zei: ‘Helena, jouw verrassing staat achter dit scherm. Hij is nog niet helemaal af, ik moet nog wachten op een aantal spullen uit het buitenland.’

Aphrodita duwde het scherm in elkaar en de baljurk kwam tevoorschijn.

Helena’s mond viel open van verbazing. Ze had gelukkig nog net geen slok genomen van de cola. ‘O wow, wat is die mooi! En hij lijkt ook op de jurk van de bewerkte foto.’ Helena zette haar glas neer en liep naar de jurk. De stof voelde zo zacht aan en tegelijkertijd glansde hij. Ze was er verrukt van.

‘Vind je hem echt mooi?’

‘Hij is supermooi! Vandaar dat je vanmorgen mijn maten wilde nemen,’ zei Helena opgetogen.

‘Schuldig,’ zei Aphrodita. ‘Wil je hem passen? Dan kan ik gelijk weten of hij goed zit.’

‘Is goed, maar intussen moet Sharida ons wel bijpraten.’

‘Oké, kleeid je maar om.’ Aphrodita klapte het scherm uit en Helena ging erachter staan om de jurk met hulp van Aphrodita aan te trekken.

‘Sharida, hoe is de sfeer beneden?’

‘De sfeer is nog een beetje gespannen, het zit Vincent vooral dwars dat Gabriël verliefd is op een mens en dat hij haar alles over ons verteld heeft. Hij is bang dat als het mis gaat Helena alles gaat vertellen.’

‘Maar jullie geheim is veilig bij mij,’ zei Helena.

‘En dat proberen Gabriël en Aramis aan Vincent te vertellen. Hij gelooft ook niet dat...’

‘Dat wat, Sharida?’

‘Dat het speciale gevoel bestaat, want hij heeft het zelf nog nooit meegemaakt en dat zit hem ook dwars, dat niet hij maar Gabriël de eerste is die het ervaart.’

‘Hm, dus eigenlijk komt het er een beetje op neer dat Vincent rivaliteit voelt,’ zei Aphrodita peinzend. ‘Zo, even de rits dichtdoen. Volgens mij zit hij perfect.’

‘Laat eens zien,’ zei Sharida een beetje opgewonden.

Aphrodita stapte achter het scherm vandaan en Helena volgde, ze hoefde maar een paar stappen naar voren te doen en Sharida’s mond viel open. Helena ging voor de spiegel staan en bekeek zichzelf van alle kanten en draaide een paar rondjes.

‘Hij staat je geweldig!’ zei Sharida uiteindelijk.

‘Ik zie dat ik hem nog wel een klein beetje moet aanpassen.’

Helena ging achter het scherm, deed de jurk uit en kleepte zich weer aan met haar eigen kleren. Ineens was er geschreeuw van beneden te horen en Sharida ging kijken wat er aan de hand was. Aphrodita bleef voor haar veiligheid bij Helena en ze wachtten gespannen af.

Sharida stapte de kamer binnen en trof de drie sissend en schreeuwend aan. Ze keek het enige tijd aan en riep toen: ‘En nou is het genoeg!’ Aramis, Vincent en Gabriël waren meteen stil en keken haar aan.

‘Waar bemoei jij je mee!’ zei Vincent woedend.

‘Ik bemoei me ermee omdat ze bij de familie hoort of jij het nou wil of niet!’

‘Ze kan ons verraden!’

‘Dat doet ze niet. Waarom vraag je het haar zelf niet?’ zei Sharida.

Gabriël keek bedenkelijk.

‘Ik mag nog niet eens bij haar in de buurt komen dus hoe moet ik het dan gaan vragen aan haar.’

‘Zij heeft ook een naam, haar naam is Helena,’ zei Gabriël gepikeerd.

‘Oké,’ zei Sharida, ‘ik zal haar gaan halen, alleen op één voorwaarde.’

‘En die is?’ zei Vincent.

‘Dit geldt voor jullie allemaal, maar vooral voor jou, Vincent. Ik wil dat iedereen rustig blijft en dat Vincent probeert Helena te leren kennen.’

‘Het eerste zal met moeite gaan en over het tweede zal ik nadenken, maar dat zijn twee voorwaarden!’

‘Hey, niet zo bijdehand anders gaat het niet door.’

‘Oké, oké, ik ga al zitten.’ Vincent ging op de bank zitten en Aramis nam naast hem plaats. Gabriël bleef staan, hij was hier helemaal niet blij mee.

‘Ik ga nu Helena halen en in de tussentijd blijft het stil, begrepen!’ Ze wachtte niet op een antwoord en ging naar boven. ‘Heb je mee zitten luisteren, Aphrodita?’

‘Ja, en het ook gelijk verteld aan Helena.’

‘Ga je mee, Helena?’

‘Uhm ja, maar jullie zijn er toch ook bij?’

‘Wij zijn er allemaal bij en mocht je toch gevaar lopen dan brengt Gabriël je naar huis.’

Gedrieën liepen ze naar beneden. Voor de deur van de kamer slaakte Helena een diepe zucht.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Sharida.

‘Ik denk het wel,’ zei Helena.

Aphrodita ging achter Helena staan en Sharida deed de deur open van de woonkamer. ‘Heren, jullie weten mijn voorwaarden. Helena, kom maar binnen en ga naast Gabriël zitten.’

Gabriël vroeg: ‘Gaaf het wel, lieverd?’ Hij pakte de hand van Helena vast.

‘Jawel, het komt goed.’

Daarna keek ze naar Vincent en zei: ‘Hoi, Vincent.’ Hij keek op en zei niks. Sharida zat inmiddels naast haar en Aphrodita stond achter haar en hield Vincent in de gaten. Het was snijdend stil en ineens vroeg Vincent aan Helena: ‘Leven of de dood?’

‘Die vraag heb ik al eerder gehad van David en ik zal nu hetzelfde antwoord geven. Als je met leven, het eeuwige leven bedoelt en met de dood, de dood dan heb ik al gekozen voor het leven.’

Vincent keek met verbaasde ogen naar Helena. ‘En jij wist dit, Gabriël, of beter gezegd, jullie wisten dit al?’

Aramis, Aphrodita, Sharida en Gabriël knikten instemmend.

‘Waarom hebben jullie dat dan niet gelijk gezegd?’

‘Dat probeerden we je te vertellen, maar je liet ons niet uitpraten. Je ging meteen tekeer als een beest,’ zei Aramis.

‘Vincent, er is nog wel een ander ding dat je moet weten,’ voegde Helena eraan toe.

Gabriël en Helena keken elkaar aan, daarna knikte Gabriël.

Vincent probeerde het te volgen, maar kon er geen wijs uit.

‘Wat is het dat ik nog niet weet?’ zei Vincent.

‘Als je goed naar mijn gezicht kijkt, zie je dan niet iets bekends?’ zei Helena. Vincent keek even goed, hij keerde even zijn hoofd af en keek toen weer naar het gezicht van Helena. ‘Je gezicht komt me wel bekend voor, maar ik kan het op dit moment even niet plaatsen.’

‘Ik zal het je vertellen,’ zei Helena.

‘Je rakelt wel wat op,’ waarschuwde Gabriël haar, maar ze was niet van plan iets achter te houden.

‘Oké, vertel maar, ik beloof je om rustig te blijven,’ zei Vincent.

Helena zocht even naar de juiste toon en zei toen: ‘Vincent, de vrouw die je gisteren weer gezien hebt... dat is mijn moeder.’

Hij keek naar Helena en zei: 'Is dit een grap? Moet ik soms weer door het stof gaan zodat jullie weten hoe ik me daaronder voel!'

'Nee, het is geen grap, Vincent,' zei Helena. 'Ik kan je een foto laten zien.'

'Laat maar zien dan, want geloven doe ik het niet.'

'Sharida, zou je mijn mobiel uit mijn jaszak kunnen pakken?' Binnen een seconde was ze weer terug en gaf de mobiel aan Helena.

Helena zocht de foto op en gaf haar mobiel aan Vincent zodat hij hem kon zien. Vincent keek naar de foto, keek daarna naar Helena en legde toen haar mobiel op tafel. Hij geloofde haar nu en vroeg haar hem zijn daad te vergeven.

Helena stond op, iedereen was duidelijk gespannen, want ze wisten totaal niet wat ze ging doen. Gabriël had haar hand nog vast en Helena maakte zich los en knikte. Ze liep om de tafel heen en ging naast Vincent zitten. Hij wist zelf ook niet wat er ging gebeuren, maar hield zich rustig. Helena keek Vincent aan en zei: 'Het klinkt misschien voorbarig maar mijn moeder heeft je je daad vergeven en ze gelooft dat je verder de regels opvolgt en niet nog een keer deze fout maakt. En je vraagt ook vergiffenis aan mij en dat vind ik wel moeilijk. Maar als mijn moeder het kan dan vergeef ik jou ook. Anders hebben we later nog een groter probleem, want...'

'Je komt bij de familie,' maakte Vincent de zin af. Hij wist niet hoe hij hier verder op moest reageren, voelde zich niet op zijn gemak. Uiteindelijk bracht hij uit: 'Dank je wel voor je vergiffenis, hm, mag ik je een knuffel geven?'

'Ja hoor, dat mag,' zei Helena. Ze wist dat het riskant was, maar liet het toe.

Vincent gaf haar een knuffel en rook tegelijk aan haar haren. Hij hoorde de versnelde bloedstroom door haar aderen gaan en stopte haastig de omhelzing. Daarna stond hij op en liep weg. Ze lieten hem maar gaan. Helena pakte haar mobiel en ging weer naast Gabriël zitten.

'Weet je dat het heel riskant was, wat je net deed?'

'Ja, dat weet ik,' zei Helena nu heel rustig.

'Iedereen stond hier op scherp en we wisten niet wat je ging doen of zeggen!'

'Gabriël, ga nou niet boos op Helena worden!'

'Sorry, sorry, maar ik was gewoon zo bang dat er wat zou gebeuren.'

'Dat kan ik best geloven, ik vond het zelf ook best wel een beetje eng, maar het is toch goed gekomen,' zei Helena.

'Wil je het de volgende keer in ieder geval van tevoren proberen te zeggen?'

'Ik zal het proberen.' Daarna gaf Gabriël haar een zoen en op dat moment kwam Vincent terug. Hij kon nu zeker de speciale band zien tussen Gabriël en Helena en moest toegeven dat ze echt voor elkaar bestemd waren. Vincent maakte wat geluid en iedereen keek op.

Gabriël zei: 'Sorry voor net.'

‘Maakt niet uit, jullie horen bij elkaar, dat is me nu wel duidelijk,’ zei Vincent.

‘Kom, dan breng ik je naar huis toe anders ben je straks te laat voor het eten,’ zei Gabriël tegen Helena.

‘Helena?’ zei Vincent.

Helena draaide zich om.

‘Welkom bij de familie.’

‘Dank je.’

Gabriël zat al achter het stuur voordat Helena zat. Hij startte de auto en reed weg van het huis de zandweg op en ze zaten zo op de weg in Marble.

‘Gabriël, rij eens wat rustiger,’ vroeg Helena hem.

‘Sorry, ik ben er nog niet helemaal bij met mijn hoofd.’

‘Geef niet, maar rij wel wat rustiger.’

Hij liet het gaspedaal los en de auto ging wat langzamer, maar toch waren ze al snel bij haar huis.

‘Ik moet je wat vertellen,’ zei Gabriël. ‘Ik kan vannacht niet bij je zijn.’

‘Waarom niet?’

‘Ik moet nog een aantal dingen bepraten met Vincent en het is vannacht mijn taak om te gaan jagen voor de voorraad.’

‘O, oké, dat moet ook gebeuren, maar wel jammer,’ zei Helena.

‘Hm, ik maak het wel weer goed met je, maar hou wel je raam dicht, want ik wil niet dat er ineens andere onverwachte gasten in je kamer staan.’

‘Ik zal het raam dicht houden, maar zie ik je dan wel morgenochtend?’

‘Je ziet me zeker morgenochtend.’

‘Oké, dat is afgesproken.’

Gabriël gaf haar een innige zoen en toen ging de deur open. Het was haar vader die zei: ‘Uhm, sorry dat ik jullie moment verstoor, maar Gabriël, zou ik je even onder vier ogen kunnen spreken?’ Helena en Gabriël keken elkaar bevreemd aan. ‘Tuurlijk, meneer Ruit.’

‘Oké, loop maar mee naar mijn kantoor.’

Helena deed haar jas uit en zette haar tas bij de trap. Kate was bezig in de keuken en vroeg hoe het bij Gabriël was geweest.

‘Gezellig en je krijgt de groetjes van Sharida en Aphrodita. Wat wil papa van Gabriël?’

‘O, dat weet ik niet. Misschien dat hij weer een mannenonderonsje wil hebben,’ zei haar moeder schouderophalend.

‘Hm, en toch vertrouw ik het niet,’ zei Helena.

‘Kan je alvast de tafel dekken, het eten is bijna klaar.’

‘Oké. Hoeveel pannen zijn er?’

‘Drie.’ Helena pakte drie onderzetters voor de pannen en dekte de tafel verder.

‘Dank je wel, schat,’ zei haar moeder.

Kate riep de mannen. Gabriël liep naar de voordeur, waar Helena al stond te wachten en voordat ze wat kon zeggen of vragen zei Gabriël zachtjes in haar oor, terwijl hij haar een kus op de wang gaf: ‘Ik vertel het je later. Dag mevrouw Ruit, meneer Ruit.’

‘Dag Gabriël,’ zeiden Kate en Tom en daarna ging Gabriël de deur uit. Ze gingen aan tafel en er viel een diepe stilte. Om die te verbreken vroeg Kate aan Helena: ‘Hoe was het vandaag op school?’

‘Op school ging het goed, ze organiseren een kerstbal op 23 december en vanaf morgen staan er stembussen tot eind november.’

‘O, wat leuk! Ga je met Gabriël?’

‘Ja, hij heeft me gevraagd, ook al was dat niet nodig.’

‘Waarom zijn er stembussen?’

‘O, die stembussen staan er zodat elke leerling een stelletje of persoon kan nomineren voor die avond.’

‘Zullen we dan komend weekend op stap gaan voor een baljurk?’

‘Ik denk dat het niet nodig is, wacht, ik zal het laten zien, mag ik heel even van tafel?’

‘Uhm ja,’ zei haar moeder een klein beetje teleurgesteld.

Helena pakte haar tas en liep naar boven. Ze gooide haar tas op de stoel en pakte het fotolijstje van haar nachtkastje en liep ermee naar beneden.

‘Mam, van de week heeft Gabriël mij leren dansen en Aphrodita heeft daar stiekem foto’s van gemaakt. Ze heeft één foto bewerkt en dat is deze.’

Ze gaf het fotolijstje aan haar moeder ‘Wow, hoe heeft ze dat voor elkaar gekregen?’

‘Dat weet ik niet, maar op deze foto heeft ze mij een baljurk gegeven en Gabriël een pak.’

‘En je wilt zeggen dat ze deze baljurk zelf aan het maken is voor jou?’

‘Ja, vind je dat erg? Het zou eerst een verrassing zijn, maar ik zag haar er per ongeluk mee bezig vandaag.’

‘Is hij al af dan?’

‘Nee, nog niet.’

‘Ik vind het wel een beetje jammer, maar misschien kan ik Aphrodita er nog mee helpen. Dan heb ik ook een bijdrage geleverd.’

‘Anders bel je haar straks toch even op?’

‘Dat is een goed idee, en eet nu maar verder je bord leeg.’

Bij Helena bleef nog steeds een vraag hangen in haar hoofd. ‘Pap?’

‘Ja, schat,’ zei haar vader.

‘Waarom wilde je Gabriël onder vier ogen spreken?’

‘Uhm, een gesprek van mannen onder elkaar. Hoezo wil je dat weten?’ Haar vader begon een beetje nerveus te worden.

‘Jullie houden iets voor mij achter,’ zei Helena. Ze werd een beetje kwaad en rende naar boven. Ze pakte een leesboek en plofte neer op de stoel. Een paar uur later hoorde ze haar ouders naar bed gaan. Helena wilde het boek uitlezen en ging pas om vier uur naar bed.